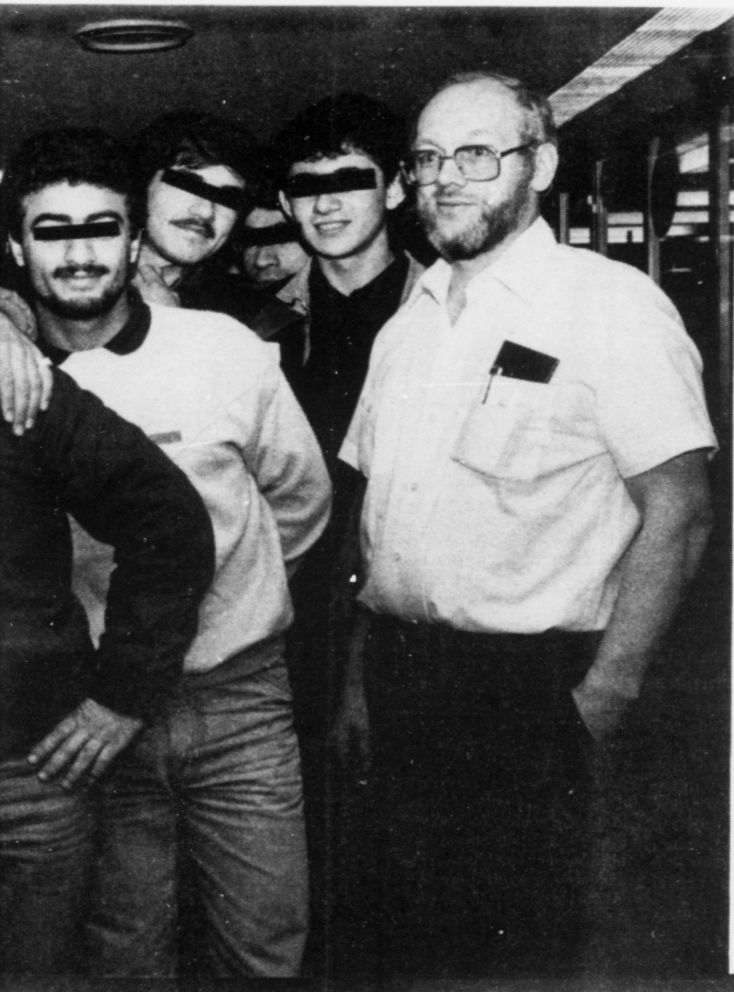

Her liggur Norrøna í Havnegade í Keypmannahavn og tekur móti flóttafólkum.

Flestu flóttafólkini eru ungir menn, sum rýma undan hertænastu og kriggi.

Her er Amaliel Knudsen, skipari, saman við nøkrum teirra.

Vit hava sett svarta striku fyri eyguni hjá flóttamonnum. Tað var treytin fyri at sleppa at taka myndina. Av góðum grundum vilja teir ikki kennast aftur.

dámar øllum væl, men tað fara 200 kilo til hvørja máltíð, sigur Trúgví Martinson, hovmeistari á Norrønu.

Føroyingarnir og Reyða Kross-leiðarin halda, at tað gongur væl við matinum. Tey duga betur og betur at finna uppá. Torført er at gera øllum til vildar, men klagur eru fáar. Ein libanesari segði, at tey finga djóraføði, men onnur vóru væl nøgd.

Ymiskt fyri

Tað er ymiskt, hvussu flóttafólkini trivust umborð á Norrønu. Fleiri komu úr krigsherjaðum londum, summi eru pind, illa fyri sálarliga, bangin og óttafull, tí tey kunnu ikki undir nøkrum umstøðum fara heim aftur, um tey ikki fáa friðskjól í Danmark. Nøkur, ið verða flutt víðari, biðja um at sleppa umborð aftur á Norrønu. Önnur trivust illa umborð. Tað veldst um, bæði hvussu tey eru fyri, og hvaðani tey koma. Nøkur vóru ónøgd við matin, nøkur klagðu um luftina, og at tey ongar pengar hava um hendur.

Syrgiligar søgur

Tað munnu vera fá fólk, ið ikki verða ávirkað í sinninum av at hoyra flóttafólk sum hesi siga frá. Tað ávirkar kanska serliga

nógv okkum, ið ikki hava upplivað kriggi.

Sum ein gjóstur fór tað gjøgnum høllina, tá tey sóu fototólið. Onkur rýmdi, onnur vendu ryggin til, og nøkur boðu eisini um, at mynd ikki varð tikin. Tey vóru ógvuliga bangin, men sissaðust og vistu álit, tá tey finga lyftu um, at andlit teirra skuldu verða fjald í blaðnum. Orsøkin til óttan er, at tey ræðast fylgjurnar, um nakar kennir tey aftur.

Men práta vildu tey fegin. Ein hópur flokkaðist beinanvegin. Torført var at skil á, hvørjum landi i Miðeystri allir teir mongu menninir komu úr. Allir høvdu nógv at siga frá. Ein stórus partur av flóttafólkunum úr Miðeystri er leysir kroppar, 20-30 ára gamlir menn. Teir hava kanska lættari við at rýma heimani frá, men tað er eisini teimum boð fyrst og fremst er eftir til hertænastu. Tað er at fara í kriggi, og tað vilja teir ikki.

— Tú spyrst hvi vit rýma. Skriva, at vit flýggja undan kriggi. Heima sleppi eg hvørki at lesa ella at arbeiða. Eg hevði verið noyddur at farið í hertænastu, men eg vil ikki í kriggi, segði ein.

— Øll í mini og í hansara familju eru deyð. Eg vildi burtur, segði ein um seg og vinmannin.

— Hvat nú, um tit ikki fáa loyvi at bøgva í Danmark?

— So mugu vit finna okkurt annað land at fara til. Bara ikki heim aftur til Libanon, segði ein blaðungur libanesari.

— Vit vilja ikki fara í kriggi. Hvi kunnu vit ikki sleppa at vera í Danmark; her er friður, siga teir ungu menninir, ið kunnu vænta at verða tiknir av døgum, um teir verða sendir heim aftur, tí einki land vil hýsa teimum.

randi